

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 399

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 9 mai 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
20.	— Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2021 privind constituirea grupurilor parlamentare de prietenie	411.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului
	2		12
DECRETE		412.	— Hotărâre privind desemnarea și operaționalizarea în România a autorității competente pentru serviciul public reglementat
473.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror		13–14
	2	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
474.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror		
	3	626.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 878/2022 privind stabilirea mijloacelor electronice de transmitere la distanță a actelor de executare și a procedurii de comunicare a acestora
475.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror		15
	3	ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI	
476.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	8.	— Hotărâre privind aprobarea documentelor prezentate spre dezbatere în Conferința ordinară anuală a Camerei Consultanților Fiscali din 27 aprilie 2023
	3		16
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 616 din 24 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2), ale art. 82 alin. (4) și ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	4–8		
Decizia nr. 640 din 13 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	8–11		

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea anexei****la Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2021****privind constituirea grupurilor parlamentare de prietenie**

În temeiul prevederilor art. 5 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4/1992, republicat,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2021 privind constituirea grupurilor parlamentare de prietenie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 13 mai 2021, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La punctul 60 — Grupul parlamentar de prietenie cu Republica Azerbaidjan, domnul deputat Amet Varol, Grupul parlamentar al minorităților naționale, este desemnat în calitate de membru în locul domnului deputat Popa Radu Mihai, Grupul parlamentar al PSD.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 9 mai 2023, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR,
CIPRIAN-CONSTANTIN ȘERBAN

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 9 mai 2023.
Nr. 20.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 485/2023,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Iliescu Mihaela-Georgeta, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 mai 2023.
Nr. 473.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 486/2023,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Trif Valentin, procuror șef al Biroului pentru coordonarea activităților tehnice de specialitate din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 mai 2023.
Nr. 474.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 487/2023,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Rîmbu Mihaela-Tereza, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui, delegată în funcția de prim-procuror adjunct al acestei unități de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 mai 2023.
Nr. 475.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 488/2023,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Dimitriu Denis, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Mediaș, delegat în funcția de prim-procuror al acestei unități de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 mai 2023.
Nr. 476.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 616

din 24 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2), ale art. 82 alin. (4) și ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2), ale art. 82 alin. (4) și ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Tartousi Mustafa în Dosarul nr. 116/36/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.896D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar un înscris prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, precum și judecarea cauzei în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate fac parte dintr-un cadru normativ reglementat de legiuitor în virtutea competenței sale, cu privire la regimul străinilor, iar termenii folosiți în cadrul reglementării sunt norme clare și previzibile, al căror înțeles poate fi determinat cu ușurință de către destinatarii acestora. De asemenea, se mai arată că decizia Inspectoratului de Stat pentru Imigrări este supusă controlului unei instanțe judecătorești, fiind asigurate garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 18 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 116/36/2019, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (2), ale art. 82 alin. (4) și ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția a fost ridicată de Tartousi Mustafa într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva Deciziei din 14 februarie 2019, emisă de către Inspectoratul de Stat pentru Imigrări — Direcția migrație — Serviciul pentru Imigrări al județului Constanța, solicitând, în principal, anularea acesteia și obligarea la emiterea unei vize de ședere îndelungată pe teritoriul României.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (2) teza enunțiativă și ale art. 83 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 se susține, în esență, că emiterea actului administrativ ce privește revocarea dreptului de ședere pe termen lung încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, dat fiind faptul că „măsura expulzării” trebuie să fie dispusă de o instanță judecătorească, în cadrul unei proceduri contradictorii, în care cel vizat trebuie să se bucure de un set minimal de garanții procedurale. În același sens, se arată că măsura suprimării unui drept recunoscut de lege nu poate fi apanajul unui organ administrativ, iar faptul că decizia administrativă de revocare este supusă controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ nu acoperă neconstituționalitatea textului de lege criticat.

7. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (2) lit. a) teza întâi din același act normativ, se susține că „amenințarea la adresa ordinii publice” este descrisă generic, imprecis și imprecizabil, fără raportare la vreun criteriu obiectiv și verificabil, iar modul în care a fost reglementat textul de lege criticat contrazice criteriile stabilite la pct. 4, 6, și 21 din preambulul Directivei 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003, precum și la art. 6 alin. (1) privind ordinea publică și securitatea publică și art. 12 alin. (1) referitor la protecția împotriva expulzării, criterii ce nu au fost transpuse în integralitatea lor în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002. În același sens, se mai susține că textul de lege criticat este neconstituțional întrucât, cu ignorarea actelor internaționale în materie, nu prevede interdicția legală de a se dispune expulzarea sau revocarea dreptului de ședere al străinului și returnarea străinului, față de state ori zone în care există război, război civil, război religios, rebeliuni armate, în care există opresiuni sau represalii față de minorități religioase, etnice, sexuale sau în care libertatea de conștiință este reprimată. De asemenea, nu este reglementată modalitatea în care are loc îndepărtarea străinului, nu se prevede că acesta poate fi îndepărtat de pe teritoriul național doar în statul a cărui cetățenie o are sau al cărui apatrid era anterior dobândirii dreptului de ședere în România. Or, se susține că reglementarea criticată nu concordă cu valorile poporului român, care este tradițional unul tolerant, pentru care viața este o valoare supremă.

8. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (2) lit. a) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, se arată că acest text de lege instituie o prezumție legală, în sensul că este considerată amenințare la adresa ordinii publice condamnarea străinului la o pedeapsă cu închisoarea mai mare de 5 ani, iar redactarea acestuia este imprecisă, întrucât nu distinge cu privire la natura infracțiunilor săvârșite cu intenție, pentru care s-a aplicat pedeapsa cu închisoarea mai mare de 5 ani, cu ignorarea faptului că scopul executării pedepsei este reeducarea condamnatului și reinserția socială a acestuia. De asemenea, se mai susține că textul de lege criticat este neconstituțional întrucât are în vedere numai pedeapsa principală cu închisoarea mai mare de 5 ani, nu și raportul dintre celelalte pedepse aplicate prin hotărârea penală și decizia autorității administrative.

9. Se mai susține că sintagma „*pericol la adresa securității naționale*”, cuprinsă în art. 77 alin. (2) lit. b) din ordonanța criticată este vagă și imprecisă, astfel încât nu poate fi controlată în mod efectiv de către instanța judecătorească chemată să cenzureze decizia autorității administrative. În acest sens, arată că actele internaționale invocate circumstanțiază amenințarea la adresa securității naționale ca fiind „serioasă”, „reală”, „actuală” sau „suficient de gravă”.

10. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, se arată că acestea instituie o excepție de la interdicția returnării străinului care este părintele unui minor cetățean român și căruia îi acordă îngrijire și întreținere în mod efectiv, ce privește situația în care străinul este considerat o amenințare pentru ordinea publică sau securitatea națională. Astfel, se susține că textul de lege criticat este în contradicție cu actele internaționale invocate, precum și cu dispozițiile art. 263 din Codul civil și cu cele ale Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, potrivit cărora orice măsură privitoare la copil trebuie să fie luată cu respectarea interesului superior al acestuia. De asemenea, se mai susține că textul de lege criticat nu instituie nicio interdicție pentru expulzarea sau returnarea străinului care face parte dintr-o familie, în accepțiunea largă a acesteia, stabilită legal pe teritoriul României, indiferent dacă din această „familie” face parte sau nu face parte un minor cetățean român.

11. În concluzie, se arată că România nu a transpus decât parțial actele normative internaționale invocate, iar în cazuri particulare legislația internă este chiar potrivnică acestora.

12. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile legale criticate dau expresie competenței constituționale a legiuitorului de a reglementa regimul juridic al străinilor, iar competența autorității naționale de revocare a dreptului străinului de ședere în România corespunde limitărilor permise de lege, ce presupun și respectarea unor garanții ale drepturilor acestor persoane. În ceea ce privește condițiile în care se poate dispune revocarea dreptului de ședere pe termen lung, excepțiile instituite pentru străinii care constituie un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională ori care suferă de o boală ce amenință sănătatea publică și refuză să se supună măsurilor stabilite de către autoritățile medicale, respectiv condițiile în care se poate emite decizia de returnare, se apreciază că acestea intră în marja de apreciere a legiuitorului. Invocă cele statuate în jurisprudența Curții Constituționale în materie.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 77 alin. (2), ale art. 82 alin. (4) și ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

— Art. 77 alin. (2): „(2) *Inspectoratul General pentru Imigrări revocă, prin decizie motivată, dreptul de ședere pe termen lung atunci când se constată că:*

a) *rezidentul permanent constituie o amenințare la adresa ordinii publice. Condiția se consideră îndeplinită dacă a săvârșit, cu intenție, infracțiuni pe teritoriul României pentru care i s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani;*

b) *rezidentul permanent prezintă pericol pentru securitatea națională.”*

— Art. 82 alin. (4): „(4) *Prevederile alin. (1) și (2) nu se aplică în cazul străinilor care constituie un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională ori care suferă de o boală care amenință sănătatea publică și refuză să se supună măsurilor stabilite de către autoritățile medicale.”*

— Art. 83: „(1) *Decizia de returnare constituie actul administrativ prin care Inspectoratul General pentru Imigrări constată șederea ilegală pe teritoriul României a străinului și stabilește obligația acestuia de returnare, precum și termenul pentru plecarea voluntară.*

(2) *Prin excepție de la alin. (1), în cazul străinului declarat indezirabil sau care prezintă risc de sustragere de la executarea voluntară a obligației de returnare, prin decizia de returnare se constată șederea ilegală pe teritoriul României și se stabilește obligația de returnare și îndepărtarea sub escortă.*

(3) *Prezintă risc de sustragere de la executarea voluntară a obligației de returnare:*

a) *străinul care a trecut sau a încercat să treacă ilegal frontiera de stat a României;*

b) *străinul care a intrat în România în perioada de interdicție dispusă anterior;*

c) *străinul a cărui identitate nu a putut fi stabilită;*

d) *străinul pentru care s-a finalizat procedura de azil sau care a renunțat la aceasta și care nu a respectat obligația de a părăsi teritoriul României, stabilită potrivit legislației privind azilul;*

e) *străinul a cărui conduită determină suspiciunea rezonabilă că intenționează să se sustragă de la executarea voluntară a obligației de returnare.*

(4) *Decizia de returnare se întocmește în scris în două exemplare, fiecare în limba română și într-o limbă de circulație internațională, și conține motivele de fapt și de drept, precum și informațiile privind căile de atac posibile.*

(5) *Inspectoratul General pentru Imigrări furnizează, la cererea străinului, o traducere scrisă sau orală a principalelor elemente ale deciziei de returnare, inclusiv informații cu privire la căile de atac posibile, în limba pe care acesta o înțelege sau despre care se presupune în mod rezonabil că o înțelege.*

(6) *Prevederile alin. (5) nu sunt aplicabile străinilor care au trecut ilegal frontiera de stat a României sau a altui stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European ori a Confederației Elvețiene. În acest caz, odată cu decizia de returnare se comunică și o fișă, redactată în 5 limbi dintre cele mai des utilizate sau înțelese de către străinii aflați pe teritoriul României, conținând informații care să explice principalele elemente din formularul standard al deciziei de returnare.”*

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 18 alin. (1) privind protecția generală a cetățenilor străini și apatrizi, art. 19 alin. (4) referitoare la expulzare sau extrădare, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 — *Tratatelor internaționale privind drepturile omului*, art. 22 alin. (1) și (2) privind dreptul la viață și la integritate psihică, art. 23 alin. (1) referitor la libertatea individuală și siguranța persoanei, art. 26 alin. (1) privind respectarea și ocrotirea vieții intime, familiale și private, art. 29 — *Libertatea conștiinței*, art. 48 alin. (1) referitor la familie, art. 49 alin. (1) privind protecția copiilor și a tinerilor și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.*

18. De asemenea, autorul excepției a mai invocat încălcarea unor texte din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 2 pct. 1 privind dreptul la viață, art. 3 — *Interzicerea torturii*, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, art. 9 — *Libertatea de gândire, de conștiință și de religie*, art. 18 — *Limitarea folosirii restrângerii drepturilor*), din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție (art. 2 pct. 3 referitor la interzicerea expulzării propriilor cetățeni), din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție (art. 1 — *Garanții procedurale în cazul expulzării de străini*, art. 2 — *Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală*, art. 4 — *Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori*, art. 5 — *Egalitatea între soți*), din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție (art. 1 — *Interzicerea generală a discriminării*), texte din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [art. 4 — *Interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante*, art. 6 — *Dreptul la libertate și la siguranță*, art. 10 alin. (1) privind libertatea de gândire, de conștiință și de religie, art. 19 alin. (2) referitor la protecția în caz de strămutare, expulzare sau extrădare, art. 24 alin. (1) referitor la drepturile copilului, art. 33 alin. (1) privind viața de familie și viața profesională, art. 52 alin. (1) referitor la întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor, art. 53 — *Nivelul de protecție și art. 54 — Interzicerea abuzului de drept*], din Pactul internațional din 16 decembrie 1966 cu privire la drepturile civile și politice (art. 5 pct. 2 privind interzicerea derogărilor de la drepturile fundamentale ale omului, art. 13 referitoare la condițiile expulzării unui străin aflat pe teritoriul unui stat, art. 24 pct. 1 privind dreptul la ocrotire acordat minorilor), din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului (art. 3 pct. 1 referitor la interesul superior al copilului, art. 5 privind rolul părinților în dezvoltarea adecvată a copilului, art. 9 privind separarea de părinți, art. 10 pct. 1 privind ieșirea sau părăsirea țării în scopul reunificării familiei și pct. 2 referitor la dreptul copilului de a întreține relații personale și contacte directe, în mod regulat, cu ambii săi părinți, dacă aceștia își au reședința în state diferite, art. 18 pct. 1 privind responsabilitatea comună a părinților pentru creșterea și dezvoltarea copilului, art. 30 referitor la copiii aparținând minorităților sau altor populații indigene, art. 37 privind dreptul la protecție împotriva torturii, tratamentelor degradante și lipsirii de libertate, art. 38 pct. 1 și 4 referitoare la protecția copiilor afectați de conflicte armate), texte din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984 (art. 3 referitor la extrădare și art. 16 pct. 2 privind tratamentele cu cruzime, inumane sau degradante), din Tratatul din 25 martie 1957 instituind Comunitatea Europeană (art. 5 din tratat și art. 5 din Protocolul nr. 2 la Tratat, „referitoare la aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității”), din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (pct. 13, 14 și 17 din Preambul, referitoare la interesul superior al copilului, respectul pentru viața de familie și, respectiv, reunirea membrilor de familie și art. 6 din Regulament, privind garanțiile acordate minorilor), din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), (pct. 27 referitor la faptul că o derogare de la principiul fundamental al libertății de circulație a persoanelor trebuie interpretată în mod strict, pct. 36 referitor la faptul că acest regulament trebuie să fie pus în aplicare în conformitate cu obligațiile statelor membre în ceea ce privește protecția internațională și principiul nereturnării și art. 4 referitor la drepturi fundamentale), precum și texte din Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung [pct. 4 referitor la integrarea resortisanților țărilor terțe care s-au stabilit

pentru o perioadă lungă în statele membre, pct. 6 privind dobândirea statutului de rezident pe termen lung, pct. 16 privind protecția împotriva expulzării a rezidenților pe termen lung, pct. 21 referitor la dreptul de ședere, cuprinse în Preambul, art. 6 alin. (1) privind ordinea publică și securitatea publică și art. 12 alin. (1) referitor la protecția împotriva expulzării].

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 2 lit. i¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, străinul posesor al unui drept de ședere pe termen lung poate rămâne pe teritoriul României pentru o perioadă nedeterminată, în condițiile legii. Dispozițiile art. 77 alin. (2) din ordonanța de urgență criticată prevăd revocarea dreptului de ședere pe termen lung, prin decizie motivată a Inspectoratului General pentru Imigrări, atunci când se constată că rezidentul permanent constituie o amenințare la adresa ordinii publice sau un pericol pentru securitatea națională, respectiv, dacă a săvârșit, cu intenție, infracțiuni pe teritoriul României pentru care i s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani.

20. Împotriva străinului pentru care s-a constatat șederea ilegală, în condițiile în care acesta nu mai îndeplinește condițiile legale de intrare și/sau de ședere, Inspectoratul General pentru Imigrări emite decizia de returnare (art. 81 din ordonanța de urgență criticată).

21. Decizia de returnare constituie actul administrativ prin care se constată șederea ilegală pe teritoriul României a străinului și se stabilesc obligația de returnare a acestuia, precum și termenul pentru plecarea voluntară. Obligația de returnare stabilită în decizie se execută voluntar, cu excepția situațiilor în care străinul prezintă risc de sustragere de la executarea voluntară, caz în care prin decizia de returnare se stabilește îndepărtarea sub escortă (art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002). Decizia de returnare se poate contesta la curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află structura Inspectoratului General pentru Imigrări care a emis-o (art. 85 din ordonanța de urgență criticată).

22. Potrivit art. 82 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, în cazul străinilor care constituie un pericol pentru ordinea publică sau securitatea națională, măsura interzicerii returnării nu este aplicabilă, chiar dacă străinul se regăsește într-una din ipotezele reglementate de art. 82 alin. (1) și (2), respectiv: străinul este minor, iar unul dintre părinții acestuia are drept de ședere în România; străinul este părinte al unui minor care are cetățenia română, dacă minorul se află în întreținerea acestuia sau dacă există obligația plății pensiei de întreținere; obligație pe care străinul și-o îndeplinește cu regularitate; străinul este căsătorit cu un cetățean român sau cu un străin care are drept de ședere pe termen lung pe teritoriul României; străinul a depășit vârsta de 65 de ani.

23. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la art. 77 alin. (2) teza introductivă și la art. 83 se susține, în esență, că „măsura expulzării” dispusă de Inspectoratul General pentru Imigrări este neconstituțională, dat fiind faptul că intră în competența unui organ administrativ, iar nu a instanței judecătorești, în cadrul unei proceduri contradictorii. Or, analizând dispozițiile legale incidente, Curtea reține că măsura revocării dreptului de ședere, urmată de returnare, reglementată de textele de lege criticate, este dispusă de un organ administrativ, ca urmare a neîndeplinirii condițiilor legale de ședere pe teritoriul României, și nu se confundă cu expulzarea, definită în mod expres la art. 2 lit. v¹) din actul normativ criticat ca fiind punerea în executare a pedepselor accesorii, respectiv complementare de interzicere a exercitării dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României, aplicate potrivit prevederilor art. 65 alin. (2) sau ale art. 66 alin. (1) lit. c) din Codul penal. Dimpotrivă, ipoteza normativă a textului de lege criticat are în vedere o măsură administrativă, dispusă ca urmare a neîndeplinirii condițiilor legale de ședere pe teritoriul României. În acest sens, referitor la dispozițiile generale privind

șederea străinilor, art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 stabilește regula generală potrivit căreia străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere, regulă ce exprimă condiția legalității șederii străinilor în țara noastră. Așadar, consecința concretă a încălcării regulii generale stabilite la art. 11 alin. (1) este reprezentată de decizia de returnare, fiind firesc ca străinul ce nu mai îndeplinește condițiile legale de ședere să fie obligat să părăsească teritoriul României.

24. Mai mult, Curtea reține că deciziile sau măsurile dispuse de Oficiul Român pentru Imigrări pot fi contestate în justiție, în privința legalității și temeiniciei deciziei de returnare, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, care se va pronunța asupra plângerii, în cadrul unui proces care prezintă toate garanțiile specifice procesului echitabil, părțile beneficiind de toate drepturile procesuale și apărările pe care le consideră necesare.

25. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată în legătură cu prevederile art. 77 alin. (2) lit. a) și art. 77 alin. (2) lit. b), raportat la lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a acestora, Curtea reține că norma criticată reglementează în mod limitativ cazurile în care Inspectoratul General pentru Imigrări revocă, prin decizie motivată, dreptul de ședere pe termen lung, respectiv atunci când străinul constituie o amenințare la adresa ordinii publice ori un pericol pentru securitatea națională, respectiv dacă a săvârșit, cu intenție, infracțiuni pe teritoriul României pentru care i s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani.

26. În privința exigențelor de calitate a legii, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa că, pentru a fi compatibilă cu principiul preeminenței dreptului, legea trebuie să îndeplinească cerințele de accesibilitate (reglementarea să aibă caracter de normă primară), claritate (normele trebuie să aibă o redactare fluentă și inteligibilă, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie), precizie și previzibilitate (norma trebuie să fie redactată clar și precis, astfel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanța de specialitate — să își corecteze conduita și să fie capabilă să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat) (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 12 din 14 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 11 martie 2020, paragraful 43).

27. Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta cauză, Curtea reține că dispozițiile art. 77 alin. (2) lit. a) și ale art. 77 alin. (2) lit. b) din ordonanța de urgență criticată sunt redactate într-o manieră lipsită de echivoc, ce permite destinatarilor acestora să le înțeleagă pe deplin semnificația, astfel încât să fie în măsură să se conformeze regulilor impuse de acestea. Orice normă juridică are un anumit grad de generalitate și abstractizare, dată fiind adresabilitatea sa generală, astfel încât nu poate include toate ipotezele ce se pot întâlni în cadrul comportamentului social. În același sens, referitor la respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Reckvényi împotriva Ungariei*, paragraful 34). În concluzie, din perspectiva aspectelor de calitate a legii, Curtea reține că dispozițiile legale criticate sunt conforme prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) relative la principiul supremației Constituției și a obligativității respectării legilor, sub aspectul accesibilității, clarității, preciziei și previzibilității normei.

28. Autorul excepției de neconstituționalitate mai susține, pe de altă parte, că art. 77 alin. (2) lit. a) nu prevede interdicția

legală de a se dispune returnarea străinului, în state sau zone în care există război, opresiuni sau represiuni față de minorități religioase, etnice, sexuale sau în care libertatea de conștiință este reprimată, și nici modalitatea în care are loc îndepărtarea străinului.

29. În legătură cu aceste susțineri, Curtea reține că o modificare a prevederilor de lege criticate, în sensul introducerii anumitor precizări, excedează competenței Curții Constituționale, care nu poate cenzura modul de interpretare și aplicare a legii de către Oficiul Român pentru Imigrări. Totodată, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate, acest text de lege fiind o consecință a dispozițiilor constituționale care consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, și Decizia nr. 240 din 29 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 30 iunie 2014, paragraful 22).

30. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 se susține, în esență, că excepția instituită de la interdicția returnării străinului considerat o amenințare pentru ordinea publică sau securitatea națională, care este părintele unui minor cetățean român și căruia îi acordă îngrijire și întreținere în mod efectiv, este în contradicție cu actele internaționale invocate, precum și cu dispozițiile art. 263 din Codul civil și cu cele ale Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

31. Curtea reține că principiul interesului superior al copilului este recunoscut în cuprinsul Codului civil și al Legii nr. 272/2004 ca o condiție *sine qua non* a oricărui demersuri și decizii care privesc copiii, precum și a reglementărilor legale ori actelor juridice cu incidență în domeniul protecției drepturilor copilului. Ca atare, prevalența acestui principiu se referă la raporturi juridice care privesc direct sau indirect copiii, iar nu la situații sau raporturi juridice care se răsfrâng în mod exclusiv asupra părinților acestora. În acest sens, art. 2 alin. (4) din Legea nr. 272/2004 dispune în mod expres că principiul interesului superior al copilului va prevala în toate demersurile și deciziile care privesc copiii, întreprinse de autoritățile publice și de organismele private autorizate, precum și în cauzele soluționate de către instanțele judecătorești. Așadar, impunerea respectării obligațiilor legale de către străinii care au dobândit dreptul de ședere pe termen lung pe teritoriul României, precum și consecințele ce decurg din actele sau faptele ce pun în pericol ordinea publică sau securitatea națională, în cazul în care străinul este părintele unui copil căruia îi acordă îngrijire, nu pot avea în sine și în mod automat semnificația încălcării principiului interesului superior al copilului aflat în îngrijire. Mai mult, acest principiu este incident inclusiv în legătură cu drepturile și obligațiile ce revin părinților copilului, inclusiv din punctul de vedere al posibilităților acestora de a-i asigura o dezvoltare fizică, intelectuală și morală, condiție care nu poate fi considerată în mod obiectiv îndeplinită în cazul în care părintele constituie o amenințare la adresa ordinii publice, securității naționale ori dacă a săvârșit, cu intenție, infracțiuni pentru care i s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani.

32. Totodată, susținerea potrivit căreia art. 82 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu instituie nicio interdicție pentru expulzarea sau returnarea străinului care face parte dintr-o familie ce include și un minor, cetățean român, nu poate fi reținută, dat fiind faptul că acestea nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci se referă la oportunitatea reglementării. În sensul jurisprudenței Curții, actul de reglementare primară (legea, ordonanța simplă și ordonanța de urgență a Guvernului), ca act juridic de putere, este expresia exclusivă a voinței legiuitorului, care decide să legifereze în funcție de nevoia de reglementare a unui anumit domeniu de relații sociale și de specificul acestuia (a se vedea Decizia nr. 68

din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, paragraful 84).

33. În ceea ce privește susținerile privind lipsa de transpunere integrală a actelor normative invocate, inclusiv a criteriilor stabilite în Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, publicată în Jurnalul Oficial al

Uniunii Europene, seria L, nr. 16 din 23 ianuarie 2004, Curtea reține că nu are competența de a verifica dacă toate dispozițiile dintr-o directivă au fost sau nu transpuse, aceasta fiind o chestiune care ține de legiferare și nu de controlul de constituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 390 din 13 iulie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 746 din 25 iulie 2022, paragraful 73).

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tartousi Mustafa, în Dosarul nr. 116/36/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 77 alin. (2), ale art. 82 alin. (4) și ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 640

din 13 decembrie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (3)
din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Cabinetul Individual de Insolvență Șut Lorică Ileana, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei Societatea Loredana & Gogu — S.R.L. din Bistrița, în Dosarul nr. 1.051/112/2018 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 723D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât critica autorului vizează lipsa reglementării unui termen în care creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor poate desemna administratorul sau lichidatorul judiciar, precum și lipsa reglementării situației în care nu își exercită acest drept. În subsidiar, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 663 din 19 octombrie 2021), prin care au fost remarcate diferențele de ordin temporal în ceea ce privește numirea administratorului judiciar, astfel că, în timp ce alin. (2) și (3) ale art. 57 din Legea nr. 85/2014 vizează prima ședință a creditorilor, art. 57 alin. (4) are în vedere înlocuirea în orice fază a procedurii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.051/112/2018, **Tribunalul Bistrița-Năsăud** —

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Cabinetul Individual de Insolvență Șut Lorică Ileana, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei Societatea Loredana & Gogu — S.R.L. din Bistrița, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 57 din Legea nr. 85/2014 reglementează modalitatea în care este desemnat administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, legiuitorul având în vedere atât situația în care niciun creditor nu este majoritar, cât și situația în care există un creditor majoritar, stabilind calea de urmat pentru a putea fi decisă desemnarea în discuție. Astfel, pentru situația în care niciun creditor nu este majoritar, legiuitorul a prevăzut că, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor, creditorii care dețin mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot pot decide desemnarea unui administrator judiciar. În acest context, s-a prevăzut că, dacă adunarea creditorilor nu poate lua o hotărâre din lipsă de cvorum, judecătorul-sindic judecă cererile administratorului judiciar/lichidatorului judiciar în situațiile în care nu se poate lua o hotărâre în ședințele adunării generale ale creditorilor din lipsa de cvorum cauzată de neprezentarea creditorilor legali convocați la cel puțin două ședințe ale acestora având aceeași ordine de zi [art. 45 alin. (1) lit. o) din Legea nr. 85/2014]. În schimb, pentru situația în care există un creditor majoritar, legiuitorul nu a prevăzut vreun termen în interiorul căruia acest creditor poate să își exercite dreptul de desemnare a administratorului judiciar/lichidator judiciar și nici nu reglementează situația în care acest creditor nu își exercită acest drept. Or, prin neinstituirea unui termen în interiorul căruia creditorul majoritar poate să își exercite dreptul de desemnare a administratorului/lichidatorului judiciar ori de confirmare a celui provizoriu, precum și prin nestabilirea unei sancțiuni ca urmare a neexercitării într-un termen rezonabil a dreptului respectiv, se creează premisele exercitării discreționare a acestui drept și ale abuzului de drept, fiind un privilegiu al legii conferit unui creditor doar pentru simplul fapt că este majoritar, situație în care dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor art. 16 din Constituție și ale art. 14 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în coroborare cu art. 148 din Legea fundamentală, în măsura în care nu se prevede un termen în interiorul căruia creditorul majoritar este obligat să își exercite acest drept. Pentru motivele deja arătate, se susține că sunt încălcate și dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, părțile fiind nevoite să aștepte decizia creditorului majoritar, prerogativă recunoscută de altfel de legiuitor, însă cu exercitare nelimitată în timp.

6. **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, context în care precizează că, într-adevăr, art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 nu prevede un termen în care creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor poate decide desemnarea unui alt administrator judiciar, iar stabilirea unui astfel de termen ar fi utilă pentru buna administrare a procedurii de insolvență, însă lipsa acestuia nu determină neconstituționalitatea prevederilor legale, fiind necesar un demers legislativ.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins: „(3) *Creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar ori lichidator judiciar în locul administratorului judiciar sau lichidatorului judiciar provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu/lichidatorul judiciar provizoriu și să îi stabilească onorariul.*”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 148 alin. (2) privind prioritatea normelor europene față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 14 și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră interzicerea discriminării și a abuzului de drept.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că soluția legislativă criticată din cuprinsul art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 se regăsea și în art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, reglementare care a constituit obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 531 din 9 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 20 noiembrie 2014, și Decizia nr. 197 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 28 mai 2015, prin care Curtea a statuat în sensul constituționalității acesteia. Totodată, Curtea reține că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale identice cu cele din prezenta cauză, și care s-a concretizat prin Decizia nr. 540 din 10 noiembrie 2022*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. De asemenea, asupra prevederilor art. 57 din Legea nr. 85/2014, din care fac parte și dispozițiile criticate, Curtea s-a mai pronunțat, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 663 din 19 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.254 din 30 decembrie 2021, Decizia nr. 787 din 3 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 14 februarie 2020, și Decizia nr. 686 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 7 iunie 2019.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 540 din 10 noiembrie 2022 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 3 februarie 2023.

13. Cu acele prelejurii, Curtea a reținut că procedura prevăzută de Legea nr. 85/2014 impune crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență, în acord cu scopul și cu principiile ce guvernează această procedură, spre exemplu, asigurarea unei proceduri eficiente, inclusiv prin mecanisme adecvate de comunicare și derulare a procedurii într-un timp util și rezonabil, într-o manieră obiectivă și imparțială, cu un minim de costuri, asigurarea unui tratament egal al creditorilor de același rang, asigurarea unui grad ridicat de transparență și previzibilitate în procedură, recunoașterea drepturilor existente ale creditorilor și respectarea ordinii de prioritate a creanțelor, având la bază un set de reguli clar determinate și uniform aplicabile, iar organele care aplică procedura insolvenței prevăzută de această lege sunt instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul judiciar (Decizia nr. 787 din 3 decembrie 2019, precitată, paragrafele 13 și 14).

14. De asemenea, Curtea a observat că, potrivit art. 57 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, creditorii pot confirma administratorul judiciar desemnat provizoriu prin sentința de declanșare a procedurii. Textul de lege nu cere o anumită formă a confirmării, astfel că aceasta poate fi expresă, prin depunerea unei cereri confirmative în acest sens, dar poate fi și tacită. Confirmarea tacită se realizează atunci când, în ședință, creditorii nu se pronunță cu privire la alegerea unui administrator judiciar, când nu se întrunește adunarea creditorilor sau când nu se constituie comitetul creditorilor, deci atunci când creditorii manifestă o atitudine de pasivitate cu privire la numirea administratorului judiciar, chiar dacă legea în vigoare prevede obligativitatea includerii pe ordinea de zi a primei ședințe a creditorilor a aspectelor privind confirmarea/desemnarea administratorului judiciar și stabilirea onorariului acestuia. Creditorii pot negocia inclusiv remunerația administratorului judiciar, dar numai când aceasta urmează să fie suportată din averea debitorului. În situația în care onorariul administratorului judiciar urmează să fie achitat din fondul de lichidare, acesta va fi stabilit de către judecătorul-sindic. Prin urmare, și în această ultimă ipoteză creditorii pot negocia toate aspectele legate de administratorul judiciar, mai puțin remunerația. Totodată, Curtea a remarcat faptul că prin art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 legiuitorul întărește caracterul provizoriu al administratorului judiciar desemnat prin hotărârea de deschidere a procedurii insolvenței și stabilește o procedură extrem de simplă pentru înlocuirea acestuia de către creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor. În tăcerea legii, nu are importanță natura sau izvorul creanțelor pentru a conferi creditorului majoritar legitimitate în schimbarea administratorului judiciar. De asemenea, nu este nevoie de consultarea celorlalți creditori pentru înlocuirea administratorului judiciar în acest stadiu al procedurii. Practic, creditorul majoritar are toate prerogativele adunării creditorilor în privința desemnării/confirmării administratorului judiciar provizoriu, stabilindu-i totodată și onorariul (Decizia nr. 663 din 19 octombrie 2021, paragrafele 15 și 17).

15. Față de această împrejurare, Curtea învederează că desemnarea administratorului judiciar de către judecătorul-sindic, prin hotărârea de deschidere a procedurii, are caracter provizoriu, deoarece, așa cum s-a arătat, în prima ședință a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor pot alege un alt administrator judiciar. Alegerea unui nou administrator judiciar de către creditori nu este obligatorie, aceasta întrucât norma legală folosește expresia „pot decide”. Așa fiind, potrivit art. 57 alin. (2) și (3) din Legea nr. 85/2014, creditorii care dețin împreună mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor,

inclusiv creditorul care deține singur această cotă, și fără consultarea adunării creditorilor, pot înlocui administratorul judiciar, dar numai dacă este vorba de administratorul judiciar desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic prin hotărârea de deschidere a procedurii. În schimb, înlocuirea administratorului judiciar se face doar de către judecătorul-sindic și numai pentru motive temeinice, în orice stadiu al procedurii, potrivit art. 57 alin. (4) din lege. În acest context, judecătorul-sindic nu are atribuții în confirmarea și stabilirea onorariului practicianului în insolvență pe care anterior l-a desemnat provizoriu, nici măcar în cazul în care, în urma mai multor adunări ale creditorilor, nu se poate ajunge la confirmarea acestuia. Chiar dacă s-au desfășurat mai multe adunări generale ale creditorilor, fără a se fi decis confirmarea lichidatorului judiciar sau desemnarea altui lichidator judiciar, conform art. 57 alin. (2) și (3) din Legea nr. 85/2014, judecătorul-sindic nu are posibilitatea de a substitui voința creditorilor și de a decide în locul acestora. Până la confirmarea sau desemnarea altui lichidator, practicianul în insolvență desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic este ținut să îndeplinească atribuțiile prevăzute de lege, activitate pentru care este remunerat cu onorariul stabilit prin hotărârea de deschidere a procedurii de faliment. Pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr. 540 din 10 noiembrie 2022, precitată, paragrafele 18 și 19.

16. Prin Decizia nr. 531 din 9 octombrie 2014, precitată, paragrafele 16—18, Curtea a reținut că, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Astfel, există situații speciale, cum este aceea a desemnării unui administrator judiciar sau a unui lichidator, motivate de importanța sporită a unor astfel de decizii, pentru care legea impune o majoritate specială, și anume votul creditorilor care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor. Opțiunea legiuitorului pentru criteriul valorii, și nu pentru cel al numărului creditorilor, este justificată de principalul obiectiv al procedurii insolvenței, respectiv recuperarea creanțelor asupra averii debitorului. În măsura în care repartizarea sumelor ce rezultă din lichidarea bunurilor debitorului se face, în cadrul aceleiași clase de creditori, proporțional cu valoarea creanțelor, este firesc ca deciziile privitoare la aspectele importante ale procedurii să fie luate prin raportare la valoarea creanțelor, iar nu la numărul creditorilor. Față de această împrejurare, Curtea a constatat că și soluția legislativă ce conferă creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor posibilitatea de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator ori de a-l confirma pe cel provizoriu este pe deplin justificată, întrucât legiuitorul a optat pentru criteriul valorii, iar nu pentru cel al numărului creditorilor. Astfel, Curtea a reținut că, în ipoteza normei legale criticate, un singur creditor deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, ceea ce face inutilă consultarea adunării creditorilor pentru desemnarea unui administrator judiciar sau a unui lichidator ori pentru confirmarea celui provizoriu, din moment ce hotărârea s-ar putea lua în adunarea creditorilor numai cu majoritatea specială prevăzută de lege, și anume numai cu votul acestui creditor care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor. Această soluție legislativă are și rolul de a asigura respectarea principiului celerității procedurii, protecția creditorilor și desfășurarea adecvate a activității practicienilor în insolvență. Pentru identitate de rațiune, a se vedea și Decizia nr. 1.255 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 23 noiembrie 2011, și Decizia nr. 898 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009.

17. În contextul celor mai sus menționate, Curtea constată că este neîntemeiată critica autoarei excepției de neconstituționalitate, potrivit căreia pentru situația reglementată la art. 57 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, în care niciun creditor nu este majoritar, legiuitorul a prevăzut că, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor, creditorii care dețin mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot pot decide desemnarea unui administrator judiciar, în timp ce pentru situația reglementată la art. 57 alin. (3) din aceeași lege, în care există un creditor majoritar, nu s-a prevăzut vreun termen în interiorul căruia acesta poate să își exercite dreptul de desemnare a administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. Această soluție se impune având în vedere că în această fază a procedurii legiuitorul a prevăzut două categorii distincte de subiecți, pe de o parte, creditorii care, împreună, dețin mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot și, pe de altă parte, creditorul majoritar, subiecți care nu pot însă coexista. Chiar dacă în cuprinsul alin. (3) al art. 57 din Legea nr. 85/2014 legiuitorul nu a prevăzut *expressis verbis* un interval temporal în care creditorul majoritar poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator judiciar în locul celui provizoriu desemnat de către judecătorul-sindic prin hotărârea de deschidere a procedurii ori să îl confirme pe acesta, din interpretarea teleologică a reglementării, urmărind finalitatea normei din perspectiva intenției legiuitorului, este de la sine înțeles faptul că și acesta își va exercita această posibilitate tot în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor, astfel cum prevede art. 57 alin. (2) din aceeași lege. Pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr. 540 din 10 noiembrie 2022, precitată, paragraful 22.

18. De asemenea, Curtea reține că este neîntemeiată și critica potrivit căreia absența unui termen în care creditorul majoritar își poate exercita dreptul de desemnare a administratorului judiciar creează premisele abuzului de drept, deoarece, astfel cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 835 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012, toți creditorii au același interes și aceeași legitimitate în recuperarea creanțelor lor. Soluția legislativă criticată exprimă o opțiune a legiuitorului care ține cont de raporturile dintre creditori, de buna

administrare a justiției, dar și de complexitatea și specificul procedurii insolvenței. Toți creditorii au interes deopotrivă în desemnarea cu celeritate a administratorului judiciar sau a lichidatorului, având în vedere că aceștia din urmă nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, atât în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, în aplicarea principiului maximizării recuperării creanțelor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. Astfel, administratorului judiciar îi revine obligația, alături de celelalte organe care aplică procedura, să asigure efectuarea cu celeritate a operațiunilor prevăzute de lege, precum și realizarea, în condițiile legii, a drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la aceste operațiuni, întrucât, în dinamica legislativă, prin Legea nr. 85/2014, i s-au conferit mai multe atribuții care, în legislația anterioară, aparțineau judecătorului-sindic. Prin cadrul legal în materie se stabilesc competențe exclusive în cadrul procedurii insolvenței, iar, în raport cu scopul procedurii de insolvență și în conformitate cu principiile acestei proceduri, legiuitorul a recunoscut, în funcție de interesul urmărit, legitimare procesuală fiecărui creditor sau creditorilor prin organele colective de reprezentare a intereselor acestora (Decizia nr. 540 din 10 noiembrie 2022, precitată, paragrafele 23 și 24).

19. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a învederat faptul că statele au o anumită marjă de apreciere cu privire la adoptarea legilor pe care le consideră necesare pentru reglementarea procedurilor insolvenței, cărora se circumscriu și prevederile criticate în prezenta cauză, prin care se instituie procedurile și subiecții ce pot să desemneze un administrator judiciar ori un lichidator judiciar, după caz, în locul administratorului judiciar sau lichidatorului judiciar provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu/lichidatorul judiciar provizoriu și să îi stabilească onorariul, toate sub controlul de legalitate efectuat de către judecătorul-sindic, care, în final, decide prin încheiere, astfel cum prevede art. 45 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2014 (Decizia nr. 787 din 3 decembrie 2019, precitată, paragraful 22).

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cabinetul Individual de Insolvență Șut Lorica Ileana, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei Societatea Loredana & Gogu — S.R.L. din Bistrița, în Dosarul nr. 1.051/112/2018 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 57 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 4 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Titlul va avea următorul cuprins:**

„HOTĂRÂRE

privind organizarea și funcționarea

Autorității pentru Administrarea Activelor Statului”

2. **Articolul 7 va avea următorul cuprins:**

„Art. 7. — (1) Supravegherea și îndrumarea activității A.A.A.S. sunt asigurate de un consiliu de supraveghere și îndrumare a activității A.A.A.S., format din 5 membri, în următoarea componență:

a) un președinte, care este reprezentant al Ministerului Economiei;

b) 4 membri, respectiv câte un reprezentant al Ministerului Justiției, al Secretariatului General al Guvernului, al Ministerului Educației și al Ministerului Finanțelor.

(2) Desemnarea membrilor Consiliului de supraveghere și îndrumare se realizează conform art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată

cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Revocarea din funcție a oricărui membru al Consiliului de supraveghere și îndrumare se realizează conform art. 6 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Modalitățile de lucru ale Consiliului de supraveghere și îndrumare se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de supraveghere și îndrumare.”

3. **La articolul 9, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 9. — (1) Conducerea A.A.A.S. se exercită de către președinte și de 3 vicepreședinți, numiți prin decizie a prim-ministrului.”

4. **Anexa se abrogă.**

5. **În tot cuprinsul hotărârii denumirea „Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (AVAS)” se modifică și se înlocuiește cu denumirea „Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului (A.A.A.S.)”.**

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 4 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul economiei,
Florin Marian Spătaru
Președintele Autorității
pentru Administrarea Activelor Statului,
Florian-Daniel Geantă
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind desemnarea și operaționalizarea în România a autorității competente pentru serviciul public reglementat

Având în vedere prevederile Regulamentului (UE) 2021/696 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 aprilie 2021 de instituire a Programului spațial al Uniunii și a Agenției Uniunii Europene pentru Programul spațial și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 912/2010, (UE) nr. 1.285/2013 și (UE) nr. 377/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE, ale Deciziei nr. 1.104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind modalitățile de acces la serviciul public reglementat oferit de sistemul global de radionavigație prin satelit constituit în cadrul programului Galileo și ale Deciziei delegate a Comisiei din 15.09.2015 de completare a Deciziei nr. 1.104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele minime comune care trebuie respectate de autoritățile competente în materie de PRS C(2015) 6123, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prin prezenta hotărâre se reglementează cadrul general de operaționalizare în România a autorității competente pentru serviciul public reglementat, denumit în continuare PRS.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *autoritate PRS competentă*, denumită în continuare CPA, este o entitate pe care un stat membru al Uniunii Europene participant la PRS trebuie să o desemneze pentru gestionarea accesului la serviciu, în sensul Deciziei nr. 1.104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind modalitățile de acces la serviciul public reglementat oferit de sistemul global de radionavigație prin satelit constituit în cadrul programului Galileo și al Deciziei delegate a Comisiei din 15.09.2015 de completare a Deciziei nr. 1.104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele minime comune care trebuie respectate de autoritățile competente în materie de PRS C(2015) 6123;

b) *Centrul de monitorizare a securității Galileo*, denumit în continuare CMSG, reprezintă o componentă, la nivelul Uniunii Europene, a infrastructurii din cadrul sistemului Galileo, care asigură accesul la PRS al autorităților și instituțiilor publice desemnate de statul român, precum și servicii de monitorizare a securității și de implementare a măsurilor operaționale necesare menținerii securității sistemului Galileo;

c) *comunitate de utilizatori ai PRS* reprezintă un grup de utilizatori ai PRS din România care interacționează cu CPA prin intermediul unui punct comun de contact;

d) *echipament PRS* reprezintă oricare dintre următoarele elemente: module de securitate PRS, instrumente pentru testarea, calificarea și funcționarea modulelor de securitate PRS sau a receptoarelor PRS, incluzând simulatorul cu radiofrecvență pentru constelații PRS, transmițătoarele de semnal PRS și platforme ale punctelor de contact PRS, precum și componente concepute exclusiv pentru echipamentele menționate anterior, în cazul în care echipamentele respective sau proiectarea, crearea sau calificarea lor a necesitat utilizarea unor informații PRS clasificate;

e) *grup de utilizatori ai PRS* reprezintă utilizatori ai PRS care posedă aceași cheie operațională;

f) *informații PRS* reprezintă orice informație sau material care se referă la PRS și care sunt fie clasificate corespunzător, fie neclasificate cu sau fără un marcaj care limitează distribuirea lor;

g) *receptor PRS* reprezintă un set de componente care primește semnale PRS în spațiu și care oferă utilizatorilor PRS cel puțin unul dintre următorii parametri: poziție, viteză-timp, intervale sau diferență pentru intervale prin prelucrarea acestor semnale;

h) *serviciul public reglementat* este un serviciu furnizat de Galileo, folosit exclusiv de instituțiile și autoritățile publice pentru aplicațiile sensibile ce necesită un nivel ridicat de continuitate a serviciului, inclusiv de către autoritățile și instituțiile publice din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională;

i) *sistem informatic și de comunicații pentru operaționalizarea PRS* reprezintă sistemul informatic și de comunicații proiectat și implementat de Serviciul de Telecomunicații Speciale, denumit în continuare STS, pe baza cerințelor operaționale furnizate de CPA, în scopul asigurării serviciilor de comunicații de date și tehnologia informației necesare pentru transferul cheilor PRS și al informațiilor clasificate aferente, între CPA și facilitățile relevante din cadrul programelor pentru securitatea sistemului Galileo, precum și între CPA și punctele de contact ale comunităților de utilizatori ai PRS la nivel național, în conformitate cu prevederile Deciziei nr. 1.104/2011/UE și ale Deciziei delegate a Comisiei Europene C(2015)6123;

j) *standardele minime comune*, denumite în continuare SMC, sunt standardele definite în Decizia nr. 1.104/2011/UE;

k) *tehnologie PRS* reprezintă software-ul, hardware-ul și documentația necesară pentru cercetarea, producția sau utilizarea echipamentelor PRS care necesită sau care a necesitat acces la informații PRS clasificate;

l) *utilizatori ai PRS* reprezintă persoane fizice sau juridice desemnate prin hotărâre a Guvernului și autorizate de CPA pentru deținerea sau utilizarea unui receptor PRS.

Art. 3. — (1) Agenția Spațială Română, denumită în continuare ROSA, se desemnează autoritate PRS competentă pentru România.

(2) În ceea ce privește utilizarea PRS, ROSA îndeplinește următoarele atribuții:

a) organizează grupurile de utilizatori;

b) definește și gestionează drepturile de acces ale utilizatorilor PRS și ale grupurilor de utilizatori PRS;

c) asigură protecția informațiilor PRS clasificate și a cheilor PRS;

d) asigură evaluarea și gestionarea riscurilor de securitate asociate utilizării și manevrării echipamentelor și tehnologiilor PRS și a informațiilor PRS clasificate, precum și a informațiilor asociate fabricării echipamentelor PRS;

e) asigură distribuirea cheilor PRS și a informațiilor PRS clasificate aferente către utilizatori;

f) asigură elaborarea și aplicarea principiilor și procedurilor operaționale pentru utilizarea PRS;

g) reprezintă punctul de contact pentru raportarea interferențelor electromagnetice potențial dăunătoare care afectează PRS;

h) administrează operațional sistemul informatic și de comunicații pentru serviciul public reglementat PRS.

(3) În ceea ce privește proiectarea și fabricarea echipamentelor PRS de către întreprinderile și entitățile înființate, care își desfășoară activitatea în România, ROSA îndeplinește următoarele atribuții:

a) verifică îndeplinirea și respectarea condițiilor specifice autorizării segmentului de utilizatori ai PRS pentru dezvoltarea și/sau fabricarea echipamentelor PRS;

b) verifică respectarea deciziilor consiliului de acreditare de securitate în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2021/696 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 aprilie 2021 de instituire a Programului spațial al Uniunii și a Agenției Uniunii Europene pentru Programul spațial și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 912/2010, (UE) nr. 1.285/2013 și (UE) nr. 377/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE, precum și a prevederilor SMC specifice.

(4) În ceea ce privește exportul de produse, ROSA asigură interfața cu instituțiile și autoritățile publice competente, în

vederea impunerii de restricții la exportul în afara Uniunii Europene de echipamente, tehnologie sau software relevante pentru utilizarea PRS sau pentru dezvoltarea și fabricarea de echipamente PRS.

Art. 4. — (1) STS se desemnează administrator tehnic al sistemului informatic și de comunicații pentru operaționalizarea PRS.

(2) STS, în calitate de administrator tehnic al sistemului informatic și de comunicații pentru operaționalizarea PRS, asigură:

a) implementarea, dezvoltarea, găzduirea, testarea, punerea în funcțiune, administrarea tehnică, operarea, respectiv mentenanța sistemului informatic și de comunicații ce asigură conectivitatea între CMSG și CPA;

b) acreditarea de securitate a sistemului de comunicații electronice între CMSG și CPA;

c) gestionarea serviciilor de comunicații electronice securizate pentru distribuirea cheilor PRS și a informațiilor PRS clasificate asociate, între CMSG și CPA;

d) gestionarea și managementul cheilor criptografice aferente sistemului de comunicații electronice între CMSG și CPA, inclusiv a cheilor PRS;

e) găzduirea, testarea, punerea în funcțiune, administrarea tehnică, operarea, respectiv mentenanța interfeței sistemului de comunicații electronice între CPA și comunitățile de utilizatori;

f) implementarea și administrarea sistemului informatic și de comunicații pentru operaționalizarea PRS pentru distribuția de chei PRS și a informațiilor aferente către comunitățile de utilizatori;

g) protecția informațiilor PRS din domeniul de responsabilitate.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,

Sebastian-Ioan Burduja

Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,

Ionel-Sorin Bălan

Ministrul afacerilor interne,

Lucian Nicolae Bode

p. Ministrul apărării naționale,

Eduard Bachide,

secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,

Traian Laurențiu Hristea,

secretar de stat

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 878/2022 privind stabilirea mijloacelor electronice de transmitere la distanță a actelor de executare și a procedurii de comunicare a acestora

În temeiul prevederilor art. 47 alin. (16), ale art. 54 și ale art. 342 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de dispozițiile art. 46 alin. (4) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare necesitatea automatizării mecanismului de înființare și ridicare a popriilor bancare de către organele de executare silită din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în limita sumelor înscrise în actele de executare silită, astfel încât disponibilitățile bănești existente în conturile contribuabililor să nu fie afectate peste limita sumelor înscrise în adresa de înființare a poprii bancare și să nu se producă sincope în activitatea desfășurată de aceștia, iar ridicarea măsurilor de executare silită prin poprire bancară să se realizeze cu operativitate,

având în vedere avizul Autorității pentru Digitalizarea României comunicat prin Adresa nr. 60 din 27.01.2023 și avizul Ministerului Finanțelor comunicat prin Adresa nr. 738.568 din 18.04.2023,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 878/2022 privind stabilirea mijloacelor electronice de transmitere la distanță a actelor de executare și a procedurii de comunicare a acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 10 mai 2022, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Instituțiile de credit împreună cu A.N.A.F. realizează reconcilierea informațiilor existente în bazele de date proprii cu privire la măsurile de executare silită prin poprire asupra disponibilităților bănești înființate înainte de data intrării în vigoare a prezentului ordin, inclusiv în ceea ce privește actualizarea sumelor rămase de recuperat din acestea la data concilierii, în baza unui calendar stabilit cu instituțiile de credit.”

2. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Protocolul de colaborare privind implementarea sistemului de instituire electronică a poprii asupra conturilor bancare, încheiat între A.N.A.F., Asociația Română a Băncilor și instituțiile de credit, în temeiul prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.665/2020 privind stabilirea mijloacelor electronice de transmitere la distanță a actelor de executare și a procedurii de comunicare a acestora, cu modificările și completările ulterioare, rămâne în vigoare până la încheierea unui nou protocol de colaborare.”

3. La anexa nr. 1, după punctul 4.2 se introduce un nou punct, punctul 4.2¹, cu următorul cuprins:

„4.2¹. Pe perioada suspendării poprii, Trezoreria Operativă Centrală nu validează viramentul efectuat de instituția de credit, dacă în aplicația e-Poprii se constată că suspendarea poprii a fost încărcată pe platforma e-Poprii.”

4. La anexa nr. 1, punctul 5.3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„5.3. În cazul suspendării executării silite, sumele existente la momentul comunicării adresei prevăzute la pct. 5.2 rămân indisponibilizate în conturile deschise la instituțiile de credit. Până la momentul la care instituțiile de credit transmit informațiile privind suma disponibilă de plată, debitorul poate dispune de sumele indisponibilizate conform prevederilor art. 233 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, instituția de credit urmând să le vireze în conturile de disponibil/venituri aferente obligațiilor fiscale datorate.”

5. La anexa nr. 1, punctul 6.3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6.3. După actualizarea sumelor efectuată conform pct. 4.6 și 6.2, se transmite adresa pentru înștiințarea instituțiilor de credit privind sumele rămase de recuperat, ca urmare a stingerilor efectuate, din popriile înființate prin mijloace electronice de transmitere la distanță, instituțiilor de credit cărora li s-au comunicat adresele de înființare a poprii. Prevederile pct. 2.3—2.5 se aplică în mod corespunzător. Prin excepție de la prevederile pct. 2.5, instituția de credit nu transmite mesajul privind motivul neînființării, acesta urmând să se actualizeze automat, săptămânal, de sistemul informatic e-Poprii prin preluarea informațiilor existente în bazele de date deținute sau la care are acces Agenția Națională de Administrare Fiscală.”

6. La anexa nr. 1, punctul 8.4 se abrogă.

7. Anexa nr. 2 se abrogă.

Art. II. — Dispozițiile art. I pct. 1, 2 și 5—7 intră în vigoare la 1 octombrie 2023.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Lucian-Ovidiu Heiuș

București, 5 mai 2023.

Nr. 626.

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE**privind aprobarea documentelor prezentate spre dezbatere în Conferința ordinară anuală
a Camerei Consultanților Fiscali din 27 aprilie 2023**

În temeiul prevederilor art. 22 alin. (2) și ale art. 37 alin. (1) lit. c) și d) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2022, cu modificările și completările ulterioare,

Conferința ordinară anuală a Camerei Consultanților Fiscali, întrunită în ședința din 27 aprilie 2023, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă Raportul anual de activitate al Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali pe anul 2022, situațiile financiare anuale ale Camerei Consultanților Fiscali pe anul 2022 și execuția bugetului de venituri și cheltuieli a Camerei Consultanților Fiscali pe anul 2022.

Art. 2. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2023, precum și programul de activitate al Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali pentru anul 2023.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

București, 2 mai 2023.
Nr. 8.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

